

ทำบุญแม่พระธรณี เพราะสิ่งนี้เขาให้ประโยชน์กับเรา ให้อาชีพเรา ให้อาหารเรา ให้ทุกอย่างกับเรา

คนที่ไม่เห็นประโยชน์ เขาเหยียบย่ำ เขาทำลายแผ่นดิน เขาเหยิว เขารดต่างๆ นี่มันเป็นเรื่องธรรมดา เพราะอะไรล่ะ เพราะเขาไม่รู้จักรว่าสิ่งใดเป็นคุณหรือไม่เป็นคุณ เพราะอะไร เพราะว่าใจของเขาหยาบ

แต่ถ้าใจของเขาเป็นธรรมขึ้นมา เขาจะเห็น นี่อำนาจโดยธรรม ถึงจะเป็นอำนาจโดยธรรมมันก็มีคนที่ไม่เป็นธรรม มันก็ต้องไม่พอใจของเขาเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเรามีปัญญา เวลาโมสติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาก่อนจะนิพพานบอกว่า “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด”

ความไม่ประมาทด้วยสติปัญญา ถ้ามีอำนาจมาอำนาจนั้นมันก็มีประโยชน์ ถ้าอำนาจเป็นประโยชน์นะ สิ่งนี้มาทำเป็นประโยชน์กับโลก กับเรา กับต่างๆ เวลาพระโพธิสัตว์ทำบุญกุศล อย่างเราอยากจะพ้นทุกข์ เราทำกุศลของเราเพื่อบุญกุศล เพื่อพัฒนาพันธกรรมของเรา เพื่อให้จิตของเรามันในอยู่ในหลักในเกณฑ์

เวลาเรามีอะไรกระทบกระเทือนหัวใจของเรา ทำไมเรามีความหวั่นไหวล่ะ คุณบางคนเห็นไหม เวลาเขากระทบกระเทือนขนาดไหนเขาก็ไม่หวั่นไหวของเขา เขาหวั่นไหวมากหรือหวั่นไหวน้อยก็แล้วแต่พันธกรรมของเขา ว่าจิตใจของเขามันคงมากขนาดไหน

ความมั่นคงขนาดไหนอยู่ที่การกระทำ อยู่ที่เราพัฒนาการของจิตนี้ไง เราฟังธรรมๆ เราก็ต้องพัฒนาจิตเรานี้แหละ จิตของเรามีความเข้มแข็ง จิตเรามีเหตุมีผลขึ้นมา สิ่งใดมันจะพัฒนา โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ อำนาจมันจะมาหรือไม่มา ไม่สำคัญเลย อำนาจเราจะแสวงหามาเผาผลาญเราหรือ แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา เราจะปฏิเสธได้อย่างไร

ดูสิ เวลาเรามีบุญกุศลขึ้นมาเราทำสิ่งใดจะประสบผลสำเร็จนะ บุญกุศลมันเป็นวิบาก “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” เราทำของเรามันต้องได้ผลตามนั้น ถ้าเราทำคุณงามความดีของเรามา โอกาสจังหวะเรามีพร้อมเลยนะ

คนที่มิบุญ หลวงตาท่านพูดเลยว่า “ทำบุญกุศลของเรา ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ นะ เวลาเรามีทุกข์มียากขึ้นมาก็มีคนช่วยเหลือเจือจานเรา นะ” แต่เวลาเรตกทุกข์ได้ยากแล้วบอกว่า “ทำไมไม่มีใครช่วยเหลือเจือจานเรา ทำไมไม่มีใครช่วยเหลือเรา” นี่ไง เราทำมาหรือไม่ทำมาไง ถ้าทำมาจังหวะโอกาสมันให้เราทั้งนั้นนะ สิ่งนี้เราพัฒนาของเรา

พระโพธิสัตว์ทำบุญกุศล เป็นสัตว์ เป็นหัวหน้าสัตว์นะ สละชีวิต สละทุกอย่าง สละทำไม? สละทำไม? ก็เป็นสัตว์ด้วยกัน ถ้าเขาเอาตัวรอดเราก็เอาตัวรอดสิ

เป็นลิงนะ เป็นหัวหน้าลิง เวลาโดนนายพรานล่า ไปถึงหน้าผาชันแล้วไปไม่ได้ ทอดตัวลงเลยนะ เอาเท้าจับฝั่งนี้ เอามือจับไว้ฝั่งโน้น ให้ตัวเองเป็นสะพานให้ลูกน้องเดินข้ามไปก่อน.. เดินข้ามไปก่อน.. จนเหลือสุดท้ายแล้วตัวเองถึงจะเอาตัวรอดเห็นไหม นี่พระโพธิสัตว์ ทำทำไม?

นี่พันธุกรรมทางจิต จิตมันเข้มแข็ง จิตมันเป็นสาธารณะ จิตให้เห็นประโยชน์ของคนอื่นก่อน ถ้าจิตเห็นประโยชน์ของคนอื่นก่อน ทำประโยชน์คนอื่นก่อน มันมาเอง ความเคารพของลูกน้อง ลูกน้องรอดตายมาเพราะใคร ลูกน้องรอดตายมาก็เพราะหัวหน้าเอาชีวิตแลกมา ถ้าหัวหน้าเอาชีวิตแลกมาเพื่อให้ลูกน้องรอดมา ลูกน้องมันจะนึกถึงบุญคุณไหม

แต่ถ้าจิตใจมันหยาบมันก็จะแย่งชิงเห็นใหม่ นี่อำนาจ อำนาจที่ได้มา ถ้าเรามีสติปัญญาของเรามันได้มาเอง บารมีธรรมมันเป็นของมันเอง จะปฏิเสธอย่างไรเขาก็เชื่อถือศรัทธาในหัวใจของเขา

แต่ถ้าเราจะพยายามทำขึ้นมาเขาไม่ถือศรัทธาของเขา อยู่ใกล้กัน อยู่ด้วยกัน มันยังทำร้ายกัน ไม่ต้องอยู่ใกล้ใครเลย หัวใจเราทุกคนอยากปรารถนาพันทุกข์ ทุกคนอยากทำคุณงามความดี ทำไมเราคิดเรื่องอย่างนี้ล่ะ

จิตใจของเรานั้นแหละ เวลามันคิดขึ้นมาคิดอย่างนี้ได้อย่างไรๆ นี่ไงค้นหาความทะยานอยากเห็นใหม่ คุณสิ มันโดนขับไสมาด้วยอวิชา ด้วยความเราไม่รู้ things ที่เราปรารถนาดี เราอยากทำคุณงามความดี ทำไมมีความคิดอย่างนี้เกิดมาจากใจของเรา

หลวงตาท่านบอกว่า “ให้มีสติ ยับยั้งมัน อย่างนี้ไม่เอา.. อย่างนี้ไม่เอา..” ตบมือๆ นะ ตัดทิ้งๆ อย่างนี้เราไม่คิด อย่างนี้เราไม่ทำ เพราะอะไร เพราะเรายังกำจัดมันไม่ได้ เพราะเรายังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ

มันมีต้นสายปลายเหตุ มันมีที่มาที่ไปสิ มันเกิดมาจากอะไร ความคิดเกิดจากจิต ความคิดเกิดจากทั้งหมดเลย แล้วเราก็อาจจะคิดดีๆ แล้วความคิดอย่างนี้มันเกิดกับเรามา ได้อย่างไร มันเกิดขึ้นมาเพราะอวิชชา แต่ความคิดดีก็วิชชา ถ้ามีวิชชา มีความรู้ มีสติ แล้วความคิดนี้ก็เกิดจากความควบคุม จากการดูแล จากมีสติปัญญา

แต่ถ้ามันเป็นอวิชชา มีสติอยู่แต่ควบคุมไม่ได้ ไม่มีที่มาที่ไป ควบคุมไม่ได้ พอควบคุมไม่ได้คิดมาอย่างไร แต่ถ้าคนมีสติก็ยับยั้งๆ

แต่ถ้าคนไม่มีสติละ เฮ้อ.. ก็เราคิดของเรา เราทำของเรา เพื่อประโยชน์กับเรา มันยากยิ่งย่ำทำก็เป็นจรตนิสัย

แต่ถ้าไม่ย่ำคิดย่ำทำมันเกิดขึ้นมาเราปฏิเสธไปก่อน ปฏิเสธไปก่อน เพราะเราเกิดมากับต้นหาความทะยานอยาก เราเกิดมากับอวิชชาโดยธรรมชาติของมัน เราพัฒนาของเราเห็นไหม นี่บารมี แม้แต่อยู่ด้วยกันก็เบียดเบียนกัน ใจของเรา กิเลสของเรามันก็เบียดเบียนหัวใจของเรา

ถ้าเรามีสติปัญญาพร้อมเราจะเห็นความบกพร่องของเรา แต่ถ้าเราไม่มีสติปัญญาพร้อม เราว่าสิ่งนี้มีประโยชน์กับเรานะ เราคิดแต่เรื่องดีๆ เนาะ เราคิดแต่เรื่องเป็นประโยชน์กับเรานะ โอ้พวกนั้นคิดไม่เป็น มันคิดแต่เรื่องเสียสละ คิดแต่เรื่องของคนอื่น โง่ตายห้าเลย เรามีแต่คิดเรื่องดีๆ นี่ไงแล้วมันก็อ่อนแอไปเรื่อยๆ มันตัดทอนตัวเองไปเรื่อยๆ มันทำลายตัวเองไปเรื่อยๆ เห็นไหม แล้วมันก็คิดไป

แต่เวลาเราคิดเป็นธรรม คนเราก็ก่เกิดมาก็มีเท่านี้ เราเกิดมาเราเป็นญาติกันด้วย ธรรม เกิดมาทุกคนต้องมีอาหาร ต้องมีที่อยู่อาศัย ต้องมีปัจจัย ๔ เราเกิดมาด้วยเป็นญาติกัน เขาก็ต้องการ เราก็ต้องการ เรามีพอใช้ เราก็กมีพอใช้ เราเจ้องานเขาได้ เราก็กเจ้องานเขา เราเจ้องานเขาไม่ได้ เราเจ้องานเขาแล้วเขาไม่รู้จักเหตุจักผล อันนั้นก็เรื่องของเขา มันกรรมของสัตว์เห็นไหม นี่เข้ากันโดยธาตุ

ธาตุของใครเข้ากันอย่างนั้นนะ ธาตุของใครคือความเข้ากันได้ เสมอกันได้ เข้ากันโดยธาตุ ถ้าธาตุเขาเป็นอย่างนั้น เราแก้ไขเขาไม่ได้เห็นไหม นี่พรหมวิหาร ๔ ถึงจุดสุดท้ายมันต้องอุเบกขา เราจะแก้ไขเขาไม่ได้หรือก แก้ไขเขาไม่ได้ก็คือแก้ไขเขาไม่ได้

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา รื้อสัตว์ขนสัตว์ ทำไมไม่ขนไปให้หมดละ ขนไปไม่ได้หรือก เพราะพูดไปแล้วเขายังไม่เชื่อเลย เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมอยู่ คูถิ เวลาคนเขาไม่เชื่อเขาอาฆาตมาดร้าย เขาจ้างคนมาด่า เขาจ้างคนมาทำร้าย เขาจ้างคนมาทำลาย

เทวทัตนะ ให้นายแม่นธนู ๔ คนไปยังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้อีก ๔ คนไปเก็บคนที่ไปยังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้อีก ๔ คนไปเก็บไอ้คนที่ไปเก็บ นี่ทำขนาดนั้นนะ แต่เวลา ๔ คน จะไปยังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการจนวนางธนู แล้วมาบวชเป็นพระ ไอ้ ๔ คนที่หลัง “เอ๊ะ...ทำไมยังไม่มา” ก็ตามไป ตามไป ๔ คนหน้าบวชไปแล้ว แล้วก็บวชตามๆ ๑๖ คนที่เทวทัตให้ไปฆ่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเอามาบวชหมดแล้วเทศน์ว่าการจนได้เป็นพระอรหันต์หมดเลย

สิ่งที่เป็นธรรมกับสิ่งที่เป็นโลก อานาจใจ เทวทัตมีความอาฆาตมาดร้าย อยากจะฆ่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยากจะเป็นหัวหน้า อยากชิงอำนาจ อยากได้อำนาจ แต่อำนาจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อำนาจโดยธรรมเห็นไหม เขามาฆ่า เขามาทำร้าย เทศน์ว่าการจนเขาวางธนูของเขา ให้เขาบวชแล้วเทศน์จนเขาเป็นพระอรหันต์นะ ๑๖ คน นี่ตัดตอนกันนะ นี่ความคิดของเทวทัตกับความคิดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้ามันเป็นสิ่งที่เป็นธรรม สิ่งที่มีมันแล้วก็แล้วกันไป สิ่งที่มีมันผ่านไปแล้วนะ แต่ขณะที่เป็นปัจจุบันควรมีสติปัญญา อะไรควรเอามาทำประโยชน์ สิ่งใดทำประโยชน์กับสังคม ประโยชน์กับเรา ประโยชน์ต่างๆ เอามาทำประโยชน์

ถ้าสิ่งใดทำประโยชน์ไม่ได้ หรือจะทำประโยชน์แล้วมันขัดแย้งกัน ทุกคนมันโต้แย้งกัน มันขัดแย้งกัน เราก็ทำสิ่งที่พอทำได้ ถ้าทำไม่ได้ก็วางไว้ก่อน กาลเวลามันจะ

พิสูจน์คน เวลามันจะพิสูจน์คน ใจของคนพอมันผ่านไปมันจะไปซ้อน ไปทบทวน ถ้าเขาเสียใจ เขาเปลี่ยนแปลง อันนั้นก็ประโยชน์

ถ้าเขาไม่เปลี่ยนแปลงก็ต้องอุเบกขา พรหมวิหาร ๔ ของนักปกครอง เรามีเมตตา มีกรุณา มุทิตา เราพร้อมที่จะช่วยเขาทั้งนั้นนะ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้น ความที่เขาเป็นอย่างนั้นเราต้องวางไว้ เพราะเป็นวิบากของคน แร่ธาตุ เราจะเปลี่ยนแร่ธาตุอย่างหนึ่งให้เป็นแร่ธาตุอีกอย่างหนึ่งจะทำได้อย่างไร

จิตนิสัยของคนก็เหมือนกัน ธาตุของคน ความรู้สึกของคน แต่ถ้าเขาเปลี่ยนแปลงได้คือโอกาสของเขา อย่างเช่นเราในปัจจุบันนี้ เราเกิดมาเราก็มีกิเลสตัณหา ความทะยานอยากของเราเหมือนกัน เราปรารถนาดีของเรา เราก็มาทำบุญกุศลของเรา เราได้ฟังเทศน์ฟังธรรมเปลี่ยนให้กระทบกระเทือนหัวใจของเรา กระทบกระเทือน ความรู้สึก ความรู้สึกนี้ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง แล้วเราแก้ไขตัดแปลงของเรา เพื่อประโยชน์กับเรา

ฟังธรรม ฟังธรรมเพื่อประโยชน์กับจิตของเรา ฟังธรรมเพื่อเกิดกับความรู้สึกของเรา ร่างกายของเรา เราเกิดมาได้ทุกคนเหมือนกัน เราต้องอาศัย จิตอาศัยอยู่ในร่างกายนี้ เอร่างกายนี้มาเป็นประโยชน์กับเรา เราจะทำอะไรก็อาศัยร่างกายนี้ทำ จะใช้ความคิดแค่ไหนก็เอาความคิดนี้ทำ เวลาปฏิบัติธรรมเราต้องอาศัยร่างกายนี้ นั่งสมาธิภาวนาก็เพื่อจิตสงบ เดินจงกรมเท่าไรก็เพื่อจิตสงบเห็นไหม แล้วเกิดปัญญาขึ้นมา ปัญญาที่เกิดจากความคิด

ปัญญานั้นก็รับรู้ในกองสังขาร ปัญญานั้นก็อบรมจิตใจของตัวเอง ปัญญาพร้อมกับสติปัญญาอบรมความคิด อบรมฝึกหัดใจ ฝึกหัดให้เราคิดดี ทำดี เห็นไหม จากโลกีย์ ปัญญาที่เป็นโลกุตตรปัญญา แล้วเกิดมรรคญาณ แล้วชำระกิเลสเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป หัวใจเห็นนะ สิ่งที่เป็นนามธรรมไม่เห็นมี จับต้องไม่ได้ เวลาภาวนาขึ้นมาจับต้องได้ พิสูจน์ได้

แล้วพอมันเปลี่ยนแปลงขึ้นมา แหม มันอัศจรรย์ แล้วมันรู้ของมัน มันเอ็งของมันเห็นไหม จิตนี้ไม่มีใครรู้จักมัน แล้วมันก็เวียนตายเวียนเกิดโดยอำนาจของอวิชา

แล้วมีวิชาเข้ามาควบคุมมัน คุณเลรักษามัน จนรู้มัน แก้ไขมัน ทำมันทำจนถึงที่สุดแห่ง
ทุกชั้นนี้มหัศจรรย์จริงๆ อยู่ในหัวใจของเรานี้แหละ เอวัง